

δὲ μίγμα λεπτορυστάτης κόνης τάλκιν τῆς Βενετίας, μετὰ χρωματιστικῆς τινοῦ οὐσίας, ἐρυθροῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρώματος. Αἱ κυριώτεραι δὲ τῶν χρωματιστικῶν οὐσιῶν τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται εἰς κατασκευὴν τῶν ἐρυθρῶν ψιμυθίων, εἶναι τὸ καρμίνιον, τὸ ἐρυθρὸν τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ βούγλωττον, ἀτυγκρίτως ὁμοῦς ὑπέρτερον καὶ εὐχρηστότερον εἶναι τὸ καρμίνιον. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ μᾶς διαλάβῃ ὅτι τινὰ πάλιν τῶν ψιμυθίων, περιέχοντα τάλκιν, χρωματίζονται διὰ κινναδάρεος (vermilion), ὅπερ δίδει εἰς ταῦτα ὡραῖον ἐρυθρὸν χρῶμα, ἀλλὰ συνεπάγεται τὰ ἀτοπίματα τῶν ὑδραργυρικῶν σκευασίων, αἵτινες γεννῶσιν ἐπὶ τοῦ δέρματος πρὸς τῇ δὴλητηριάσει καὶ διάφορα ἐξανθήματα.

Ἐὰν ὁμοῦς ῥίψωμεν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν συνταγῶν, αἵτινες ἐδόθησαν πρὸς σκοπὸν κοσμητικόν, θέλομεν ἀναγνωρίσει ἀναμφιβόλως τὸ ἀβλαβὲς πολλῶν ἐξ αὐτῶν, τοιαῦτα δ' εἶναι αἱ παρὰγγέλλουσαι τὰς μαλακτικὰς πλύσεις, τὰς διὰ λιπαρῶν οὐσιῶν ἐντριβὰς, τὰ ἀπεσταγμένα ὕδατα τῶν ῥόδων, τοῦ ἀρνογλώσσου καὶ τόσα ἄλλα, περὶ ὧν θέλομεν πραγματευθῆ ἴσως ἄλλοτε.

(Ἐρμηνεύειν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΔΙΠΤΗΜΑ

ὑπὸ Α. KREUZER.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλ. Κ', καὶ ΚΑ'.)

Τῶν συμφωνιῶν ληξασθὼν τυχέω, ἵππευσαν κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸ ξίφος τοῦ Πονταρλίκ, ὁ δὲ Παῦλος ἐπιβὰς μικροῦ Βρετανικοῦ ἵππου ἤρχισε νὰ προχωρῇ. Ἡ νύξ ἐπῆρχετο· ὁ οὐρανὸς ἦν κεκαλυμμένος ὑπὸ μελανῶν νεφῶν καὶ σφοδρὸς βόρειος ἀνεμὸς, προσβάλλων τοὺς ξηρούς τῶν δένδρων κλάδους, παρῆγεν ἀπαισίους συριγμούς. Μόλις εἰσῆλθαμεν εἰς τὸ δάσος, ὁ Παῦλος φοβηθεὶς ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὑπομνήσας αὐτῷ τὰς συμφωνίας μας, τὸν ἠνάγκασα νὰ προχωρήσῃ, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐρθάσκαμεν ἐπὶ γυμνοῦ καὶ πετρώδους λόφου· ἐκεῖ ὁ νεκρὸς ὁδὴγός μου ἐκράτησε τὸν ἵππον τοῦ, καὶ ρεῖζας διὰ τοῦ δακτύλου σκυθρωπὰς τυχὰς πύρ-

γων κορυφὰς προεξεχούσας ὑπεράνω τῶν δένδρων, ἀέκει εἶναι ὁ πύργος, εἶπεν· ἐγὼ, κύριε, θὰ ἐπιστρέψω, καὶ εἴθε ὅλοι οἱ ἄγιοι νὰ Σᾶς προστατεύσωσιν εἰς τὸ ἐπίλοιπον τοῦ δρόμου.» Ταῦτα εἰπὼν ὁ παῖς καὶ φοβούμενος, φαίνεται, μὴ τὸν ἐμποδίσω, ἐκέντησε τὸν ἵππον τοῦ καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων.

Ἐγὼ δ' ἐξηκολοῦθηκα τὸν δρόμον μου· ἡ ἐσπέρα ἦν ἤδη προκεχωρημένη, ὅτε εἶδον ἀπέναντί μου τὴν μεγάλην πύλην. Ὁ πύργος ἦν μέγα καὶ σοβαρὸν οἰκοδόμημα περικυκλούμενον ὑπὸ τάρρου. Οἱ ὑψηλοὶ, παχεῖς, ὑπὸ βρύων κεκαλυμμένοι καὶ ποῦ μὲν κρηνισμένοι, ποῦ δ' ἐτοιμόδρομοι τοίχοι τοῦ παρίστων ζωρὴν περικυλῆν καὶ ἐρημώσεως εἰκόνει. Ἐπὶ ἐκάστης τῶν τεσσάρων γωνιῶν αὐτοῦ ἦν ἐπαλξις καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος κωδωνοστάσιον, ἐφ' οὗ ἤκουον τρίζοντα τὸν ἐσκωριασμένον ἀνεμοδείκτην. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει περὶ ἐμὲ, διεικτομένη ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος τριγμοῦ καὶ τῆς ἀπαισίας κρηγῆς τοῦ νυκτικόρακος. Σύρων ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον μου διέβην τὴν ἐτοιμόδροπον γέφυρην. Ἡ πύλη τοῦ πύργου ἦν κεκλεισμένη· παλαιὰ ἐσκωριασμένη ἄλυσις συνεδέετο μετὰ τοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς αὐλῆς κώδωνος, οὗτινος ὁ βραχνὸς ἤχος ἀντηχῆται ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἐρήμου οἰκοδομῆς, μοὶ ἐπρυξένησε φρίκην.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἤκουσα βραδεία βήματα καὶ μικρὰ, παρὰ τὴν κυρίαν πύλην θύρα ἠνοιχθὴ τρίζουσα ἀπαισίως· εἶδον λευκότριχα γέροντος κεφαλήν, ἥτις ἀτενίστατά με παρὰδοξῶ· μὲ ἠρώτησε τί ἐπεθύμουν.

— « Νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον, ἀπεκρίθην.

— « Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν;

— « Ὅτι τὸν μάλῃς ἀφ' οὗ εἰσέλθω, φίλε »

Ὁ Γέρον μετρήσας με διὰ τοῦ βλέμματος, προσέθηκεν· « ὁ πύργος εἶναι ἐρείπιον· οἱ δυνάμενοι νὰ τὸν ἀνακαινίσωσιν ἀπέθανον πάντες· τί θέλεις λοιπόν; εἴτα ἐκινήθῃ ὡς θέλων νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐμπόδισα εἰπὼν ὅτι ἔρχομαι ἐκ Παλέρμου ὅπως ἐκπληρώσω τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ Πανταρλίκ· τότε δὲ χωρὶς νὰ δείξῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν μὲ παρεκάλεσε νὰ εἰσέλθω, καὶ πρέλαβε τὸν ἵππον μου ὅπως τὸν ὁδηγήτῃ εἰς τὸν σταῦλον· ἔως οὗ δ' ἐπιστρέψῃ ἐπεριπάτουν ἐν τῇ αὐλῇ παρατηρῶν τὰς περικυκλούσας αὐτὴν στοάς. Μετ' ὀλίγῃ λεπτὰ ὁ γέρον ἐκανελεύων

μέ ὠδήγησεν εἰς καλύβην, ἐνθα ὑπὸ τὸ ἀμυδρόν τοῦ λύχνου φῶς εἶδον γραῖαν κατεσκληκυῖαν καὶ κυφὴν, καθημένην ἐπὶ ψάθου, καὶ ἀφ' οὗ μέ πρρετῆρυσεν ἐφ' ἱκανὰ λεπτὰ πάλιν εἶπεν, « Ἴδού λοιπόν, Κύριε, εἰσῆλθες, εἰπέ μοι τί θέλεις; ἐδῶ, πρὸς τίνα σκοπὸν ἦλθες; »

— « Ὅπως ἐκπληρώσω ὑπόσχεσίν τινι, ἣν ἔδωκα μεθ' ὅρκου εἰς τὸν ἀποθνήσκοντα Μαρκήσιον. »

— « Καὶ ἡ ὑπόσχεσις αὕτη εἶναι; »

— « Ν' ἀναρτήσω τὸ ξίφος τοῦτο ἐν τῷ ὀπλοστασίῳ, ὑπὸ τὸ οἰκότημον τῶν Πονταρλίκ. »

— « Ὁ Γέρον λαβὼν ἀπὸ τῆς χειρός μου τὸ ξίφος, ἐξέπασσε μετὰ προσοχῆς τὴν λεπίδα, εἶτα μέ ἠρώτησεν ἂν μοι τὸ ἔδωκεν ἀπ' εὐθείας ὁ μαρκήσιος, καὶ ἀποκριθέντος μου καταφρικῶς, προσέθηκε. »

— « Πιθανόν! Ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ δικτάτουντι οἱ Πονταρλίκ ζῶντες ἢ ἀποθανόντες; θὰ σέ ὀδηγήσω εἰς τὸ ὀπλοστάσιον, ἐκεῖ θὰ εὕρῃ τὸ ξίφος τοῦ συντρόφου σου· δὲν ἔχει οὕτως, εὖχ; »

Ἡ γραῖα, πρὸς ἣν ἀπηυθύνθη ἡ τελευταία ἐρώτησις, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐξέπεμψεν ὠρυγὴν, καὶ στραφεῖς εἶδον αὐτὴν σατανικῶς μειδιῶσαν.

Προπορευομένου τοῦ θυρωροῦ, ἐξῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου· ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο· βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ τὰ νέφη ἔτρεχον ὡς γιγαντώδεις δαίμονες ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων.

— « Ἀπόψε δὲν θὰ δυνήθῃς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ χωρίον, μοι εἶπεν ὁ γέρον· ὁ ἵππος σου εἶναι κατὰλοπος· θ' ἀναγκασθῇς νὰ μείνῃς ἐδῶ. »

— « Δύνῃσαι νὰ μέ φιλοξενήσῃς ἐν τῷ πύργῳ; ἠρώτησα. »

— « Ἐν τῷ πύργῳ; οὐμ, δὲν βλέπεις ὅτι ὁ πύργος εἶναι ἐρείπιον; μόνον ἡ αἶθουσα τῶν ὅπλων εἶναι εἰς ὁπωσοῦν καλλιτέραν κατὰστασιν· ἐκεῖ θ' ἀνάψω πῦρ, ὑπάρχει δὲ καὶ κλίνη, ἐφ' ἧς τέσσαρες γενναὶ τῶν Πονταρλίκ ἀνεπαύθησαν. »

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ἐσωτέραν αὐλὴν τοῦ πύργου, ἥτις ἦν εἰς ἐλείνῃν κατὰστασιν· πέτραι, σανίδες, τμήματα στεγῶν, θύραι καὶ παράθυρα ἔκειντο χαμαὶ, ἐμπ.δίζοντα τὴν διάδοσίν μας· σμῆνος νυκτερίδων ἱπταμένων εἰς τὰς στοὰς καὶ τοὺς προδόμους, ἐπληῖζανον τῆς σκηνῆς τὸ ἀπαῖσιον. Ἐνῶ δὲ ἀνηρχόμεθα καὶ κληροχόμεθα κλίμακας καὶ διηρχόμεθα τοὺς

ἀπεράντους· προδόμους, ὁ γέρον μοι διηγήθη ἱκανὰ περὶ τῆς αἰθούσης τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἐν αὐτῇ εἰκόνων· τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον κρατεῖς ἤδη εἰς τὴν χεῖρα σου, προσέθηκεν, ἀνεμένετο πρὸ πολλοῦ ἐνταῦθα· οἱ Πονταρλίκ εἶναι ἀνυπόμονοι ἄνθρωποι, καὶ ἡ ἀνυπομονησία των μέ ἔκαμε νὰ μὴ κοιμηθῶ ἐπὶ πολλὰς νύκτας.

Πεπεισμένος ὅτι τὸ γῆρας καὶ ἡ μακρὰ μοναξία ἐπιδράσαν τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ὀδηγοῦ μου, οὐδὲν εἰς τὰς περικοχολογίας του προσέθετον. Τέλος, ἀφ' οὗ διήλθομεν μακρὸν καὶ στενὸν πρόδρομον, ὁ γέρον ἤνοιξε μεγάλην σιδηρᾶν θύραν, ὕψωσε τὸν φανὸν, ὅστις ἐφώτισεν ὑπερμεγέθη αἶθουσαν, καὶ εἶπεν· « Ἴδού ἡ αἶθουσα τῶν ὅπλων. »

Πράγματι ἡ αἶθουσα ἦν εἰς καλὴν κατὰστασιν, σχετικῶς πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ πύργου. Τοὺς τοίχους ἐκάλυπτον σανίδες ἐκ ξύλου δρυὸς καὶ εἰς διάφορα αὐτῶν μέρη ἐκρέμαντο εἰκόνες, μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Πονταρλίκ περιστῶσαι.

Ἐνῶ ὁ θυρωρὸς κατεγίνετο εἰς τὸ ν' ἀνάψῃ πῦρ εἰς τὴν θερμάστραν, ἐγὼ περιεργαζόμενι τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῶν πλαισίων τῶν ὁποίων ὑπῆρχον τὸ ὄνομα καὶ τὸ οἰκόσημα ἐκάστου τῶν εἰκονιζομένων. Μία δὲ τούτων ἐφείλκυσεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν προσοχὴν μου ἢ τοῦ Ῥαούλ· Ἀἰζενκρμ μεγάλου Μαγλορδόμου τοῦ Πλέρμελ καὶ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Πονταρλίκ· ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἐποψίν, ἡ εἰκὼν αὕτη οὐδεμίαν εἶχεν ἁξίαν· τὸ πρόσωπον ὅμως τοῦ Ῥαούλ εἶχε θαυμασίαν ζωηρότητα· ὁ γέρον βιρόνης εἰκονίζετο ἐπ' αὐτῆς ἐν πανοπλίᾳ κρατῶν τὴν ἀσπίδα του, ἐφ' ἧς παρίστατο κρατῶν εἰς τοὺς ὄνυχας περιστερὰν ἱέραξ. Παρ' αὐτὸν ἦν ἡ εἰκὼν τῆς συζύγου του Ἰταβέλλας Νοαρμουτιέ, γυναικὸς με ψυχρὰ χαρακτηριστικὰ, λεπτότατα χεῖλη, ῥίνα ἀστείον καὶ ὀφθαλμοὺς ζωηροτάτους. Ἀνωθεν ἐκάστης τῶν δύο τούτων εἰκόνων ἐκρέματο πανοπλία καὶ ἀσπίς· καὶ διεσταυροῦντο τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας Πονταρλίκ καὶ Νοαρμουτιέ. Ἀνὰ μέσον τῶν δύο τούτων εἰκόνων ἀνῆρτησα τὸ ξίφος· μετὰ τοῦτο δ' αἰσθανθεὶς ἐμαυτὸν ἐλαφρυνθέντα, εἶπον εἰς τὸν γέροντα ὅτι εὐχαρίστως ἐδεχόμην νὰ μέ φιλοξενήσῃ.

— « Νὰ σέ φιλοξενήσω, ἀπήντησε γελῶν παραδόξως ἐκεῖνος· ἐγὼ εἶμι ἀπλοῦς, ἰδοῦλος, τέκνον μου· οὕτω ἐδῶ θὰ σέ φιλοξενήσωσι, προσέθηκε δεικνύων τὰς εἰκόνας. »

— « Πολὺ σιωπηλοὶ οἰκοδεσπόται, ὑπέλαβον, αἰσθανόμενος εἶδος τι φρίκης. »

— « Ἐνίοτε ὅμως δὲ εἶναι διόλου σιωπηλοί, Κύριε, ἀπήντηται ὁ γέρον· σὰς διαβεβαιῶ ὅτι συμβαίνουντι ἐδῶ παράδοξα, παρὰ πολὺ παράδοξα πράγματα· εἴτα δειξας εὐρὺ ἀνὰ κλιντρον, ἐφ' οὗ εἶχε θέσει προκρουμένως ἐφάπλωμα, αἰδοῦν ἢ κλίνη σας, εἶπε· τῶρα δὲ θὰ σὰς φέρω καὶ ὅ,τι εὖρω διὰ τὰ δειπνήσῃτε· πιστεύω ὅτι εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὴν οἶναποθήκην ὀλίγα φιάλα οἶνου. Ἀνάψας δὲ τὴν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τρίφων λυχνίαν, ἀνεχώρησεν ἄρῃσας με παρὰ δεξιόμενον εἰς σκέψεις.

Ἡ καταιγὶς ἐμείνατο ἐπὶ τῶν παρθύρων, καὶ ὅπου εὐρίσκειν ὅπλις, ὁ ἄνεμος εἰσορμῶν εἰς τὴν αἴθουσαν παρῆγε παραδύξους ἤλους, συμφωνοῦντας ἐντελῶς μετὰ τὸ ἀπαίσιον τῆς σκηνῆς. Συνδυαλίσας τὸ πῦρ περιεπάτουν ἐν τῇ αἰθούσῃ, προσπαθῶν ν' ἀποδιώξῃ τοὺς εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἀναβαίνοντας διαλογισμούς. Μετ' ὀλίγον δ' ἐπέστρεψεν ὁ θυρωρὴς φέρων βούτυρον, τυρόν, ἄρτον, ταριχευμένον κρέας, ὀλίγα γεώμηλα καὶ φιάλην βορδιγαλείου, καὶ ἐνῶ ἔθισεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν ἐστίαν τραπέζης, « τρομερὸς καιρὸς, κύριε, εἶπεν· ὅταν ὁ ἐξαπεδῶς φέρῃ καταιγίδα τὴν νύκτα τῆς παρασκευῆς, βάλλει ὅλα τὰ δυνατά του ».

Προσεπάθηκα νὰ μειδιάσω, ἂν καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς παρασκευῆς μοὶ ἐνεποίητε φρίκην. Εὐχριστήσας δὲ τὸν γέροντα διὰ τὰς περὶ ἐμοῦ φροντίδας του, τὸν διεβεβαίωσα ὅτι θὰ διηρχόμην καλῶς τὴν νύκτα.

— « Εἶθε, Κύριε, προσέθηκεν οὗτος σείων τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του· τῶρα θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ ἐξαπλώσω τὰ κεκολλητὰ μέλη μου ἐπὶ τῆς κλίνης, τῆς μόνης παραμυθίας τῶν γερόντων. Καλὴν νύκτα λοιπὸν, τέκνον μου, καὶ εἶθε πάντες οἱ ἅγιοι νὰ σὲ προστατεύσωσι κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην νύκτα ».

Τὴν εὐλαβῆ ταύτην εὐχὴν εὐχηθείς μοι ὁ γέρον, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης κλείσας ὀπισθεν τοῦ τὴν θύραν, ἐγὼ δὲ ἤρχισα νὰ καταβροχθίζω με ἀρκετὴν ὀρεξίν τὸ παρατεθὲν μοι δεῖπνον. Ὁ οἶνος ἦν ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐθέρμανεν ὡς ὑγρὸν πῦρ τὸ ἐντὸς τῶν φλεβῶν μου αἷμα. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπειδὴ εἰσέτι δὲν ἐνίσταζον, ἤρχισα ἐκ νέου νὰ παρατηρῶ τὰς εἰκόνας. Τὰ ἀμαυρὰ αὐτῶν χρώματα, συνενόμενα μετὰ τῶν σκοληκοδρότων καὶ μαυρισμένων πλασιῶν καὶ τῶν παλαιῶν παραπετασμάτων, μοὶ ἐνεποιοῦν ἀκατάληπτον τι αἰσθημα· τὸ ὑποτρέμον τῆς λυχνίας καὶ τῆς ἐστίας φῶς ἐφώτιζεν ἐνίοτε ὄπλον, ἀσπίδα ἢ πρόσωπον,

οὗ τινος οἱ ὀφθαλμοὶ μὲ ἠτένιζον ὡς ἀνθρακες ἀνημένοι.

Ἡ φαντασία μου ἐξήρθη· αἰσθημὰ τι οὐχὶ φόβου, ἀλλ' ἀνυπομονησίας μὲ κατέλαβεν· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιέμενον νὰ συμβῇ τι περὶ ἐμὲ, ἢ ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον παράδοξόν τι φαινόμενον. Ἐξήγαγον τοῦ θύλακος μου βιβλίον· ἦν ὁ Ἀμλέτος τοῦ Σαίξπηρου· καθίσας παρὰ τὴν ἐστίαν τὸ ἡνοιξα, καὶ τυχαίως οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔπεσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κοιμητηρίου. Ὅτε δὲ ἀνεγίνωσκον ἢ προσεπάθουν ν' ἀναγνώσω, δὲν ἀπηλλαττόμην τοῦ ὀχληροῦ ἐκεῖνου αἰσθηματος· καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προξενούμενον κρότον ἐβλεπον περίξ καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον μυστηριώδεις φωνὰς ἀνκμεμιγμένας μετὰ τῶν ἱσυριγμῶν τῆς καταιγίδος. Ἡ τρομερὰ σκηνὴ τοῦ ἐν Παλέρμῳ καφεναείου παρέστη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου. « Εἶμαι ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας μου· μετ' ἐμοῦ καταβιβάζεται τὸ ὄνομα Πονταρλίκ εἰς τὸν τάφον, καὶ αἷτιος τούτου εἶται σύ » ἤκουσα φωνὴν ψιθυρίζουσαν εἰς τὰ ὦτα μου. Ἐπὶ τέλους ἐρρίφθην ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ κοιμηθῶ.

Καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ καμῆτου, ἐβυθίσθην εἰς εἶδός τι λιθάργου, ὅτε τρομερὸς θόρυβος μ' ἔκαμψε νὰ συνέλθω· ἠγέρθην ἀμέσως. Ὁ ἄνεμος εἶρε φαίνεται δίοδον ἐν τῇ αἰθούσῃ, διότι εἶδον ὄπλα τινὰ καὶ πανοπλίαις κινούμενα, τινὰ δὲ καὶ πρσόντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἔτρεμον· ψυχρὸς ἰδρῶς ἐδρεχε τὸ μέτωπόν μου. Ἀποφασίσας νὰ μὴ μείνω πλέον ἐν τῇ ἀπαίσιᾳ ἐκείνῃ αἰθούσῃ, ἤρξασα τὴν λυχνίαν καὶ ἤθελον νὰ ὑπάγω πρὸς εἴρεσιν τοῦ θυρωροῦ, ὅπως τὸν παρακαλέσω ὑπὸ ὅποιον ἀνδρῆποτε πρόφκειν νὰ μοὶ παραχωρήσῃ διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς θέσιν τινα εἰς τὸ στενὸν οἰκημὰ του. Ἐνῶ δὲ προσεπάθουν ν' ἀνοίξω τὴν θύραν, κατὰ τύχην τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀἰζεναρμ καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔτεινε πρὸς με τὸν βραχίονα καὶ ἐξήρχετο τοῦ πλασιῖου ἢ μορφῆ του.

Ἀνοίξας τὴν θύραν ὥρμησα, ἀφίσας αὐτὴν ἀνοικτὴν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐφθασα μέχρι τῆς πρώτης κλίμακος· ἀλλ' ἐκεῖ ἰσχυρὰ ἀνέμου πνοὴ ἔσβεσε καὶ τὰ τρία τῆς λυχνίας φῶτα· ἠπόρουν τί τὸ πρῆκτέον· νὰ διέλθω μόνος καὶ ἄνευ φωτὸς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τῶν προδόμων, προθαλάμων καὶ κλιμάκων ὅπως φθίσω εἰς τὴν αὐλὴν, μοὶ ἦτον ἀδύνατον. Βαδίζων ψηλαφητῶς πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἔχασα τὸν δρόμον· εἰσῆλθον εἰς

ἄλλον διαδρόμον καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ εὔρω τὴν ἀνοικτὴν θύραν ὅπως ἀνάψω εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας τὴν λυχνίαν μου. Ψηλαφῶν τοὺς τοίχους, εὔρον ἐπὶ τέλους θύραν, τὴν ὁποίαν ὠθήσας ἤνοιξα· εὐτυχῶς ἡ θύρα ἐκείνη ἔφερεν ἀλλαχόθεν εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν ὅπλων· μόλις ὅμως εἶχον ὑπερβῆ τὸ κατώφλιον, εἶδον μετ' ἀπεριγράπτου τρόμου ὅτι πρὸ τῆς ἐστίας ἵσταντο δύο φαντάσματα, ὁ μέγας Μαγιοδρόμος καὶ ἡ σύζυγός του στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὰς εἰκόνας, εἶδον αὐτὰς κενὰς· ἱστάνην ὡς κεκυνόπληκτοι. Αἱ αἰσθήσεις μου, ἐκτός τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὁράσεως, μὲ εἶχον ἐγκαταλείψει· μοι ἔφάνη ὅτι τὰ δύο φαντάσματα συνδιαλέγοντο· εἶδον τοὺς βραχίονας τῶν κινουμένων, τὰς κεφαλὰς τῶν κινουμένων ἀπειλητικῶς, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ψιθυρίζοντα. Συνενώτας τὰς ὑπολειπομένας μου δυνάμεις ἐστράφη καὶ ὤρμησα πάλιν εἰς τὸ σκότος τοῦ διαδρόμου. Μὴ γνωρίζων ποῦ διηυθυνόμην ἐξέδιζον πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ψηλαφῶν τοὺς ὑγροὺς τοίχους· δὲν ἐγνώριζον οὔτε πόθεν θὰ καταβῶ εἰς τὴν αὐλήν, οὔτε πόθεν θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν ὅπλων. Πόσῃ ὥρᾳ ἐψηλάφουν ἐν τῷ σκότει, ἄγνοῶ. Τελευταῖον, ἀνακτήσας μέρος τῆς συνήθους μου ἡρεμίας, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ὅτι ἐγενόμην παίγνιον τῆς φαντασίας μου· ἐκράτουν εἰσέτι τὴν λυχνίαν εἰς τὴν χεῖρα· ψηλαφῶν δὲ ἐνόησα ὅτι εὕρισκόμεν ἑνώπιον θύρας τὴν ὁποίαν καὶ ἤνοιξα. Πυκνὸν παραπέτασμα ἐμπόδιζε τὴν εἰσόδόν μου· ὠθήσας δὲ αὐτὸ πρὸς ἀριστεράν, εἶδον ὅτι καὶ πάλιν εἰσῆλθον δι' ἄλλης θύρας εἰς τὴν αἵθουσαν· τὸ πρῶτον βλέμμα μου ἐρίφθη πρὸς τὴν ἐστίαν, πρὸ τῆς ὁποίας οὐδὲν παρετήρησα. Εἶχον δὲ ἤδη πεισθῆ ὅτι ὠ-εἰρευόμην ἔξυπνος, ἔνεκα ἴσως τοῦ οἴνου, καὶ γελῶν ἐνδομύχως διὰ τὴν ἀνοησίαν μου ἐπλησίασα πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἠτοιμαζόμην ν' ἀνάψω τὴν λυχνίαν, ὅτε σατανικὸς καγχασμὸς μὲ κατετρόμαξε. Τὸ αἷμα ἔστη ἐντὸς τῶν φλεβῶν μου· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ὠρθώθησαν, ἡ λυχνία ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου καὶ τὰ κηρία ἀνέλυον συρίζοντα ἐπὶ τῶν ἀνημμένων ξύλων τῆς ἐστίας· τὴν φωνὴν ταύτην δὲν κατειχόμεν πλέον ὑπὸ ὀνείρου· ἔδεν ἦσαν παίγνιον τῆς φαντασίας μου· ὀλίγα βήματα μακρὰν ἐμοῦ ἵστατο ἡ τρομερὰ Ἰσαβέλλα Νοκρμουτιὲ καγγαζούτα καὶ ἀτενίζουσα με· ἡ μαρμαμένη χεὶρ τῆς ἐξετείνατο πρὸς ἔμὲ ἀπειλητικῶς· ἀπέστρεψα μετὰ φρίκης τὸ βλέμμα, ἀλλ' ἐτέρᾳ τρομερᾷ εἰκὼν ἐνεφάνισθη πρὸ τῶν ὀρθοκλινῶν μου·

ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἵθουσης ἵστατο ὁ 'Ραοῦλ 'Αἰζεναρμ θεωρῶν με μὲ τὸ διαπερπτικόν του βλέμμα.

ὤρμησα ὅπως ἐξέλθω διὰ τῆς θύρας, δι' ἧς πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθον, ἀλλ' ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Μαγιοδρόμος μοι ἔφραξε τὴν ἐξόδον τεθείς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς θύρας, καὶ ἐξέτεινε τὸ γυμνόν του ξίφος. Τὴν ἰδίαν δὲ στιγμὴν χαλύβδινον χειράκιον ἐσβενδονίσθη κατὰ τοῦ προσώπου μου, καὶ ἐκλονίσθη· ὁ κλονισμὸς καὶ ὁ πόνος, ὃν ἠσθάνθη, μ' ἐκχυαν νὰ συνέλθω· ἀντὶ τῆς παγετώδους φρίκης, μὲ κατέλαβεν ὁ πυρετός τοῦ θυμοῦ· ὤρμησα· ἤρπσσα τὸ ξίφος τοῦ Γάδστωνος καὶ ἐτοποθετήθην ἀπέναντι τοῦ φάσματος· ἀλλὰ, παράδοξον! τὸ ξίφος μου προσβάλλον τὸ ἰδικόν του, δὲν παρήγαγεν ἤχον τινα, ἀλλ' ἀπῆντα κενὸν αἶρα, ἐνῶ τὸ τοῦ φάσματος εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου· ἠσθάνθη τὴν αἰχμὴν αὐτοῦ διαπερῶσαν τὸ στῆθος μου, ἐνῶ ὁ συνεχὴς τῆς Ἰσαβέλλας καγγχασμὸς ἐπλήρου τὰς ἀκοάς μου. Εἶδον τὸ αἷμά μου ῥέον κρουνηδὸν καὶ χρωματίζον τὰς σανίδας τοῦ ἐδάφους· ἐνῶ δὲ προσεπάθουν ὡς ἀπηλπισμένος νὰ προφυλαχθῶ, ἔπεσα χαμὰ ἄπνους.

Τὴν πρωΐαν, ὁ γέρον θυρωρὸς ἐλθὼν με εὔρε κείμενον ἐκτάδην. Κατ' ἀρχὰς μ' ἐξέλαβεν ὡς νεκρὸν, βολημδὸν ὅμως συνῆλθον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελον νὰ μείνω οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐν τῷ τρομερῷ ἐκείνῳ πύργῳ, εὔρον ὁδηγόν, ὅστις με ὠδήγησεν εἰς τὸ πλησίον χωρίον.

Ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἐσπέρας, τὴν νύκτα ἐκάστης παρασκευῆς, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἀκούω τὸν σατανικὸν τῆς Ἰσαβέλλας καγγχασμὸν, καὶ ὁ 'Ραοῦλ παρουσιάζεται ἐνώπιόν μου καὶ μονομαχοῦμεν.

Ἐνταῦθα ἐπεραιώσω τὴν ἱστορίαν του ὁ Συναγματάρχης. Φαίνεται δὲ ὅτι ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὸ μειδίαμα τῆς ἀμφιβολίας, διότι μετὰ τινῶν στιγμῶν σιωπὴν προσέθηκεν.

«Ἐννοῶ ὅτι δὲν πιστεύετε τίποτε ἐξ ὧν διηγήθην, καὶ τὸ ὁμολογῶ, δὲν ἀπορῶ οὐδύλως· ἂν ἄλλος τις μοι τὰ διηγείτο καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν θὰ τὰ ἐπίστευον· παριυρέθην εἰς πολλὰς μάχας, Κύριε Βελφούρ, καὶ οὐδέποτε ἐπληγώθην, ἀλλ' ἰδὲ τε τοῦτο» καὶ ἀνοίξας τὸ φόρεμά του ἀπεκάλυψε τὸ στῆθος, καὶ μοι ἔδειξεν ἕνα δάκτυλον περίπου ὑπεράνω τῆς καρδιακῆς χώρας ἐρυθρόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο οὐλὴ, ἀλλὰ

καλῶς μὲν τὸ σχῆμα τῆς ὠλοῖζε πολὺ πρὸς πληγὴν ἐκ ζιφυτιμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἦτο ποτὶς βαθεῖα. Μετὰ τοῦτο ὁ Συνταγματάρχης, ἐγγίσας μετὰ τινος φοβῆς τὴν ἐρυθρὰν κηλίδαν, ἐκοιβάθη ταχέως καὶ ἠγέρθη.

«Εἴχατε τὴν ὑπομονὴν, κύριε Βαλφούρ, προσέθηκε, νὰ μὲ ἀκούσητε καὶ σὰς εὐχαριστῶ, δὲν ἀπαιτῶ δὲ καὶ νὰ πιστεύσητε τὴν διήγησίν μου· μὲ ἐκλαμβάνετε ὡς φρενοβλαβῆ· εἴθε νὰ ἦμην τοιοῦτος, διότι ἐν τῇ παραφροσύνῃ καὶ τῷ θανάτῳ ἔγκειται λήθη.» Μειδιάσας δὲ περιλύπως μὴ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐξηκολούθησε. «Συμβαίνουνσιν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ, φίλτατε, πράγματα, τὰ ὅποια οὔτε ἀναιρεῦνται ἡ φιλοσοφία. Καλὴν νύκτα Σας.»

Τὴν ἐπαύριον ὁ Συνταγματάρχης ἀνεχώρησεν ἐκ Κλοβελλῶ, μετὰ τινος δὲ μῆνης ἐμαθον τὸν θάνατόν του· εἶχεν ἐπιστρέψει πάλιν εἰς τὴν ὠραίαν τῆς Devonshire κώμην, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῇ ἐσπέρᾳ παρατρευθῆς, κράζων. «Ἐρχεται! ἔρχεται! ἰδοὺ αὐτός· θὰ μονομαχήσωμεν, ἀλλ' ἴσως πρὸς ἕνα· ὁ θάνατος δύναται ν' ἀντιπαραταχθῇ πρὸς τὸ θάνατον.»

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

ΜΙΡΑΒΩ.

ΥΠΟ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΩ.

(Συνέχεια. — Ἰδε Φυλλ. III.)

ΣΤ.

Χαρακτηρίσαντες τὸν Μιραβὼ ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν καὶ πολιτικὴν ἐποψίν, ἐναπαλείπεται νὰ ἐξετάσωμεν αὐτὸν καὶ ὑπὸ τὴν τοῦ μελλόντος.

Ἄν καὶ προσέτριψαν αὐτῷ δικαίως τινες μορφᾶς, οὐχ' ἦττον ἔσται μέγας, διότι ἐνώπιον τοῦ μέλλοντος πᾶς ἄνθρωπος καὶ πᾶν πρᾶγμα συγχωρεῖται διὰ τοῦ μεγαλείου.

Νῦν, ὅτε πᾶν ὅ,τι ἔπειρεν ἐρύη, καὶ ἔδωκε καρπούς, ὧν ἐγευσάμεθα, τὸ πλεῖστον καλῶν καὶ ὑγιῶν, καὶ τινῶν πικρῶν, νῦν, ὅτε τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τῆς ζωῆς αὐτοῦ οὐδὲν ἔχουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ἀνάρμοστον — τόσον τὰ βέροντα ἔτη δίδουσιν εἰς τοὺς ἀθρώπους θέσιν

γραφικὴν· — νῦν, ὅτε πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲν ἀποδίδεται οὔτε λατρεία, οὔτε δεικνύεται ἀποστροφή, καὶ ὅτε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐνῶ ἐκυλινδοῦτο ζῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἔλαβε τὴν ἡμέραν καὶ γαληνικίαν στάσιν, ἣν ὁ θάνατος δίδωσιν εἰς τὰ μεγάλα ἱστορικὰ πρόσωπα· νῦν, ὅτε ἡ μνήμη αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον διασπρηθεῖσα ἐν τῷ βορβόρῳ καὶ ἀσπασθεῖσα ἐν τῷ βωμῷ, ἀπεσύρθη ἀπὸ τοῦ Πανθέου τοῦ Βολταίρου καὶ ἀπὸ τοῦ βόθρου τοῦ Μαράτ, δυνάμεθα ψυχρῶς νὰ εἰπωμεν, ὁ Μιραβὼ εἶναι μέγας! Ἐναπέμειναν αὐτῷ ἡ ὁσμὴ τοῦ Πανθέου καὶ ὁχι ἡ τοῦ βόθρου. Ἡ ἱστορικὴ ἀμεροληψία πλύνασα ἐν ῥίακι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν κόμην, δὲν ἀσφῆρετε καὶ τὸν περικοσμοῦντα αὐτὴν χρυσοῦν στέφανον. Ἀπέπλυναν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, καὶ διατελεῖ ἀκτινοβολοῦν.

Ἐκθέσαντες τὸ μέγα πολιτικὸν ἀποτέλεσμα, ὃ τὸ σύνολον τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων παρήγαγεν, ἐξετάσωμεν ἤδη τὸν Μιραβὼ ὡς συγγραφεὴ καὶ ὡς ῥήτορα. Μετὰ θάρρους ἐνταῦθα λέγομεν, μὴ συμφωνοῦντες πρὸς τὸν Ριδοχρόλ, ὅτι ὁ Μιραβὼ εἶναι μᾶλλον ῥήτωρ ἢ συγγραφεύς.

Ὁ μαρκήσιος Μιραβὼ, ὁ πατὴρ του, εἶχε διττὸν τὸ ὕψος, ὡς ἂν εἶχε δύο καλὰ μους εἰς τὸ γραφεῖον του. Ὅποταν ἔγραφε καλὸν τι βιβλίον διὰ τὸ κοινόν, ὁ εὐπρεπὴς αὐτός αὐθέντης ἐκόσμει, ἔτεινε, ἐξοίδαινε, ἐκάλυπτε τὴν ιδέαν του, σκοτεινοτάτην ἀφ' ἑαυτῆς, δι' ὅλων τῶν φλυκταινῶν τῆς ἐκφράσεως, καὶ δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ τις ὅποιον ὕψος ὀμαλὸν, πεφυσιωμένον, βαρὺ καὶ δικτυρτικόν, πλήρως σχοινοτενῶν φράσεων, βεβαρυμένον διὰ νεολογιῶν, μέχρι τοῦ βαθμοῦ καθ' ὃν ἐξηλείφετο πᾶς εἰρμός ἐν τῇ πλοκῇ, ὅποιον ὕψος λέγομεν, ὅπως ἄχρουν καὶ ἀπεριττον, ἐνέδωκε τὴν κυτικὴν πρωτοτυπίαν καὶ ἀναμφισβήτητον τοῦ παραδόξου αὐτοῦ συγγραφῆς, κατὰ τὸ ἡμισυ εὐγενοῦς καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ φιλοσόφου, ὅστις προστίμα τὸν Κεσνέϋ (Quesnay) τοῦ Σωκράτους καὶ τὸν Λεφράνη δὲ Πομεννιὰν τοῦ Πινδάρου· ἐθεώρει τὸν Μοντεσκιῶ ὡς ὀπισθοδρομικόν, οὗτος δὲ ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου του καθωδηγεῖτο, καὶ ὡς ἀμφίβιον διέτριβεν ἐν τοῖς ὄνειροπολήμασι τοῦ 18 αἰῶνος καὶ ταῖς προλήψεσι τοῦ 16. Ὅταν ὅμως αὐτός, αὐτός οὗτος ἔγραφεν ἐπιστολὴν, ὅταν ἐπιλήτιμων γινόμενος τοῦ κοινοῦ, ἀπηλυθύνετο εἰς τὸ ἐπίμηκες